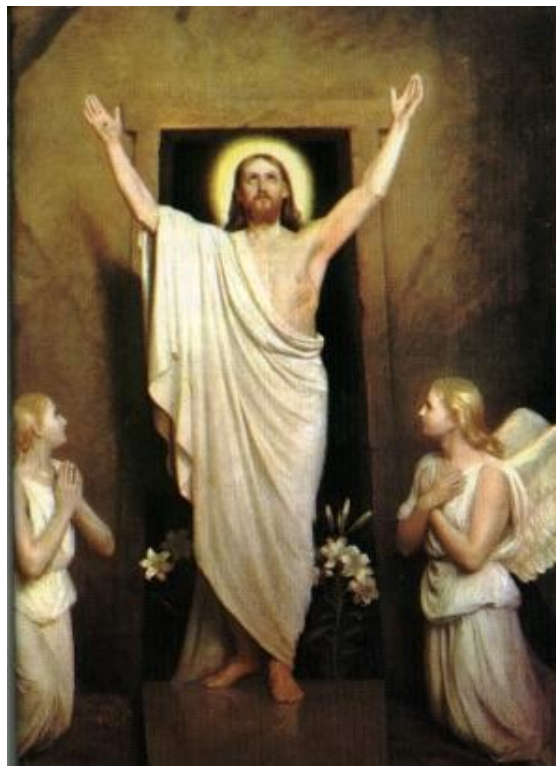

اطاعت

اطاعت

ریشه‌های عبری و یونانی این واژه در بردارنده مفهوم گوش سپردن و یا شنیدنی توأم با توجه به یک مرجع مقتدر است. عهدعتیق مکرراً بر شنیدن صدای خدا و سرسپردگی از آن تأکید می‌ورزد (مزمور ۱۱:۸۱ و ارمیا ۲۴:۷-۲۸).
از این‌رو، ناطاعتی به معنای بستن گوش بر آوای الهی است. آوایی که انسان را به سوی در پیش گرفتن طریقی خاص در زندگی دعوت می‌کند تا

همسو با مقاصد الهی به پیش رود. آدم اول به صدای
خدا گوش جان نداد و سقوط بشر را به بار آورد، حال آنکه
آدم دوم با شنیدن پیوسته ندای الهی سرنوشت دیگری
را برای نسل بشر رقم زد (رومیان ۵: ۱۹، اول قرنتیان ۱۵: ۲۲).
عیسای مسیح تا پای جان فرمان خدا را به پیش برد
(فیلیپیان ۲: ۸، عبرانیان ۵: ۸ و ۱۰: ۵-۱۰) و رفاقت با
خدا را برای همه آنانی که به او ایمان آوردند
به ارمغان آورد (رومیان ۵: ۱۵-۱۹).
واژه‌های ایمان و اطاعت در اناجیل مترادفند
(اعمال رسولان ۶: ۷، رومیان ۶: ۱۷، عبرانیان ۵: ۹
و اول پطرس ۱: ۲۲). به بیان دیگر، بی‌ایمانی،
نااطاعتی قلمداد می‌گردد.
(رومیان ۱۰: ۱۶، دوم تسالونیکیان ۱: ۸، اول پطرس ۲: ۸).
اطاعت مسیحی به معنای شبیه شدن به خدا از
نظر اخلاقی است (اول پطرس ۱: ۵ به بعد).
اطاعت مسیحی یعنی سرمشق‌گیری از محبت
و افتادگی مسیح (فیلیپیان ۲: ۵ به بعد، افسسیان ۴: ۳۲-۲: ۵).

در واقع اطاعت واکنش شخص نسبت به فیض

سرشار الهی است (رومیان ۱:۱۲ به بعد).